

[Маґдалена Юревич:] Доброго
дня. Вітаю вас.

[Беата Ордаковська-Шумська]:
Беата Ордаковська-Шумська

[Маґдалена:] Маґдалена Юревич.

Ми працюємо в
школі польсько-американської освіти

Фонду Свободи та
Варшавського університету,

де ми проводимо післядипломне навчання
з підготовки до роботи майбутніх

вчителів, але також працюємо з тими вчителями,
які вже працюють

і проводять уроки у своїх школах.

Сьогоднішня зустріч буде
присвячена питанню інтеграції

учнів, які мають досвід
міграції, з класною спільнотою.

[Приємна музика]

Коли ми розмірковуємо над цією темою,
вона здається особливо актуальною в

теперішній момент, останнім часом, тому що

думаю, можна сказати, що наші класи стали
мультикультурними досить несподівано.

Ми знаємо, що це явище

присутнє скрізь,
у багатьох місцях, ця міграційна тенденція,

що призводить до того, що в класі стає
все більше дітей різного походження,

ніж походження даної країни,
в якій вони навчаються в школі.

На противагу цьому, в Польщі

донедавна таких дітей було не так багато.

Фактично, з часів початку війни, звісно,

насамперед зросла

кількість людей з України, але також,
можливо, більш чітко ми тепер бачимо

дітей з різних куточків
світу, а не лише з Польщі.

Які наслідки це має для нас, вчителів?

По-перше, звичайно, це те, що раптом у нас

з'явилася досить велика
група дітей, які не

розмовляють польською, як
діти з Польщі.

Іноді вони взагалі не розмовляють,

але часто на недостатньому рівні,
і точно не вільно,

і це не була їхня перша мова,
якою вони спілкувалися.

Часто

це діти з досвідом міграції, часто
зі складним життєвим досвідом.

Ми не завжди знаємо про те,

яким був цей досвід, але
потенційно можна припустити, що це

люди з певним багажем, який
вони приносять на наші уроки.

Те, що ми спостерігали в
Польщі з самого початку,

під час початку війни це, точно
була така дуже інтенсивна робота

вчителів, я думаю, що це було навіть
таким загальносуспільним зусиллям.

Ми всі дуже мобілізувалися, це був
надзвичайно активний час, також

добрий і зворушливий, і
сталось багато хороших речей.

Але неминуче те, що при

такій інтенсивності дій, емоцій,
високого навантаження, адже це теж не

приємна ситуація, питання війни
- це завжди складне питання.

Починає наступати певна втома. І ми
також бачимо це в соціальному плані

у зв'язку з різними рішеннями,
які мають бути прийняті щодо

працевлаштування, проживання, прав
людей, які приїжджають до Польщі.

Але ми, безумовно, бачимо це і в школах.

І тут, крім такої, можливо,
загальної втоми, яка може виникнути,

з'являється також проблема безпорадності
чи невідповідності,

брак знань про те, як підтримувати
наших нових учнів.

Це також особливо складно у
час, коли такий перший період був

в основному спрямований на
розуміння, підтримку та допомогу.

А потім настає момент, коли

ми також повинні почати дивитися на
досягнення, на те, що наші учні будуть,

можливо, здавати іспити,

можливо, вони будуть здавати
випускні іспити у Польщі.

А як щодо того, як,

пам'ятаючи, що ми хочемо їх
підтримати і розуміти, як вимагати,

все це призвело до того, що
з'являється все більше емоцій,

певне відчуття безпорадності та
розчарування в групі, групі вчителів.

Це також може бути
пов'язано з тим, що коли

людина акультурується в процесі,
асимілюється в новій країні,

то цей процес довгий і проходить

різні фази, він не рівномірний.

Ми всі переживали, на початку того,
про що я говорила, такий медовий

місяць, такий стан, в якому
через зміну ситуації навіть

складної, але ми всі мобілізуємося
і тому також відчуваємо багато

позитивної емоції, адже ми розуміємо,
чому хочемо когось підтримати.

Ми вважаємо, що те, що ми робимо це

правильно, що це важливо і все це
дає нам крила, допомагає виконувати

роботу, навіть складну, навіть
у складних обставинах.

І цілком природно, що цей медовий
місяць колись закінчиться, що

як і люди, які приїхали
в нашу країну, будуть

проходити через наступні етапи, так
і ми, в тій чи іншій мірі,

різними іншими способами
опинимося в такій ситуації.

Звичайно, ми будемо пам'ятати, що
ми прагнемо досягти певної ситуації,

в якій наші нові учні будуть знати
правила, зможуть орієнтуватися в цій

ситуації, де будуть визнавати, що наша
країна, можливо, відрізняється від їхньої.

Вони пам'ятатимуть її,
можливо, будуть відчувати себе

тут, як у себе вдома, і
вирішать, що це їхнє місце.

Ми прагнемо досягти стану

бікультуралізму,

але цей процес буде
продовжуватися і збурювати емоції.

І нам, вчителям, потрібно

підготуватися до того, як інтегрувати цих учнів, як провести їх через цей

процес, щоб вони могли досягти хороших освітніх результатів, але перш за все,

щоб вони змогли будувати тут позитивні відносини і спокійно

функціонувати у школі та позашкільному середовищі.

[Беата]: У зв'язку з великою кількістю

учнів, які приїхали до нас одразу після початку війни,

деякі дослідження вже були проведені, хоча це не є такий далекий час.

Минулого року центр громадянської освіти та фонд Школа з класом

опублікували два звіти про функціонування у польських

школах учнів з міграційним досвідом.

Більше на цю тему, разом із посиланнями на

самі звіти можна знайти в матеріалах до цього модуля.

З точки зору вчителів або спеціалістів, які працюють у школі,

найбільш важливими видаються висновки щодо

дій на мікрорівні, а саме

що стосуються класу

та тих аспектів інтеграції, які мають

безпосередній вплив на роботу з ученицями та

учнями під час предметних уроків та виховних годин.

Важливо пам'ятати, що побудова

громади - це процес, а не сукупність окремих дій.

Тому, ми як

вчителі, ми повинні вживати таких
профілактичних заходів у школі, щоб

створювати можливості для дітей
взаємодіяти один з одним під час уроків.

Звичайно, було б фантастично,
якби ми змогли створити умови для

позакласних зустрічей, але давайте

зосередимося на тому, що
знаходиться в зоні нашого впливу.

Побудова громади - це процес,
а не сукупність окремих дій.

Вчительки повинні вживати
профілактичних заходів протягом року

і створювати ці нормальні умови на
кожному предметному уроці, виховній

годині, щоб учні мали можливість
спілкуватися один з одним,

створювати якомога більше
взаємодій, а отже, будуть мати змогу

задовольнити свої емоційні
та соціальні потреби.

З дослідження, про яке я згадала на

початку, впливає, що ключ до кращого
функціонування дітей з України,

до речі, я думаю, що не тільки для них,

є побудова добрих відносин, як
з однолітками, так і з

усім
педагогічним складом школи.

І саме про те, як будувати ці
відносини, ми будемо говорити сьогодні.

Важливо, щоб перед тим, як діти розпочнуть

на уроках вирішувати завдання,
проблеми, перед тим, як вони почнуть

вчити предмети, ми просто

зобов'язані подбати про їхнє
психологічне благополуччя.

Тут також варто замислитися над тим,
що ускладнює такий процес інтеграції,

але й відразу пошукати рішення,
як діяти в таких ситуаціях.

Часто є таке переконання, що те, що
ускладнює, є переконання, що

такий процес просто
відбудеться сам по собі.

І це не є правдиве переконання.

[Магдалена]: Що ці діти якимось
долучаться і якимось увійдуть в клас.

[Беата:] Якимось буде. Так.
Тому немає планування системних

дій на кожному уроці, а лише
виконуються епізодичні заходи,

організація Дня України,
міжкультурних фестивалів.

Це, звичайно, може відбуватися
десь паралельно, але,

але цього недостатньо.

З найкращих міркувань вчительки та вчителі

намагаються залучати учениць та учнів
з міграційним досвідом

і піддають їх іноді надмірному
соціальному впливу, тобто

пропонують їм виступити перед
усім класом, презентувати свої

захоплення, розповісти
більше про культуру країни.

І наміри ці добрі.

Але слід запитати себе, як цим
новачкам впоратися з цією ситуацією.

Тому що публічний виступ перед новою
групою учнів - це складно.

Діти, які приходять до нас,

можливо, після травматичного досвіду і

ми багато разів говорили про те, що
ми забуваємо про такий аспект, як

якби ми переклали цю ситуацію, що

ми просимо польського підлітка
раптово розповісти про культуру нашої

країни і виступити перед
іншими, чи впорався б він?

І тут є ще одна дуже важлива річ.

А саме, ми очікуємо, що дитина з
міграційним досвідом, яка опинилася

у нашому класі, розкаже про все це іноземною мовою.

І це дуже складно.

[Маґдалена]: Взагалі, таке
вміння виступати перед

іншими - це дуже складне вміння.

Ми часто навчаємо цьому
протягом тривалого часу

наших учнів і питання про те,
чи варто пропонувати такий тип

активності, ми переконані, що ці люди здатні
виконати

це, ще одна цеглинка в загальну картину,

до того, про що ти говорила, до цього
контексту мови і того,

чи кожна польська дитина змогла
розповідати про те, які є

традиційні страви або які
свята ми відзначаємо.

[Беата]: У різних регіонах
Польщі, наприклад.

У школі, де

я працювала під час початку війни
в Україні, ми прийняли першого

тижня 23 учнів з України.

Це були діти з більшим або меншим травматичним досвідом.

Але те, що важливо, що за дуже короткий проміжок часу, бо часу було обмаль.

Ми запланували різні заходи,

ми домовилися, хто буде піклуватися про них, коли вони прийдуть.

Ми призначили опікунів, які проведуть,

які покажуть дітям школу.

Ми спланували, як будемо вітати дітей у класі.

До цього неймовірно долучилися

батьки, діти підготували подарунки для новоприбулих.

Ми допомагали знайти житло.

Це була ця фаза медового місяця.

Це був початок, коли я дійсно відчувала, що ми робимо багато хорошого

і ми спробували відстежити, як це виглядає.

Втім, відверто зізнаюся, що трохи

пропустили щось важливе, що, на мою думку, є важливим на кожному етапі процесу

аккультурації дітей,

а саме необхідно перевірити, чи діти, які охоче зголосилися для цієї

опіки, допомоги, чи вони добре з цим почувають, бо, зрештою,

навіть між польськими однолітками в класі іноді виникають суперечки.

Діти не обов'язково люблять один одного.

Тому варто не забувати перевіряти через деякий час, як дитина,

яка була призначена опікуном, почувається і подбати,

теж почувається в цій ситуації
допомоги,

бо може є приголомшеною цим,

можливо, втомлена, але думає, що
визнавати це - нерозумно.

Це дуже важлива річ, про яку
також не варто забувати, подбати

про благополуччя всіх учнів у класі.

[Магдалена]: Коли я думаю про ці
дії саме від самого початку

прийому нових учнів, то

іноді асоціюється з таким порівнянням,
як у казках герої переживають якісь

пригоди, які призводять
до такої кульмінації.

І потім завершується тим,
що вони жили довго і щасливо.

І ми, як вже дорослі знаємо, що потім
це "жили довго і щасливо", часто

це те, що є

найскладнішим, і ці пригоди
були лише прелюдією.

І тут у мене також є відчуття, що

з такою громадською підтримкою
та обговоренням, взагалі

що робити, як допомогти,

ми саме закінчили на цьому "жили довго і щасливо",

і зараз ми всі шукаємо трохи самостійно ці
шляхи

як це має бути?

Це "довго і щасливо", бо "довго"

поки що виглядає саме так, а

питання в тому, як зробити
так, щоб було ще й "щасливим".

І тут ми знову можемо звернутися до

досліджень, які, на щастя, з'являються

з досить позитивним для нас
повідомленням і такою гарною новиною, що

завданням вчителів-спеціалістів
полягає у створенні простору для

міжнародних контактів на уроці, і що
це може відбуватися через роботу в

змішаних групах та спільно
реалізованих проектах.

Це хороша новина, тому що робота

у групах, по-перше, не є новим

інструментом, оскільки протягом
багатьох років ми, як вчителі,

використовуємо групову роботу
і вже багато про неї знаємо.

Але, перш за все, це
хороша новина, тому що це

відносно простий інструмент, який
можна використовувати таку роботу

на кожному уроці, що нам не потрібно
шукати якісь особливі речі.

Можливо, коли ми відчуваємо певну

втому, певне стомлення,
навантаження від організації додаткових

заходів, від планування того, як підтримати
наших нових учнів, то

ми не повинні так багато,
робити це так довго.

Ми можемо зосередитися на тому, що

просте, що ефективно, що не
вимагає особливої підготовки.

Як я вже згадувала, по-перше, як

вчителі, ми вже багато
знаємо про роботу в групах

і в основному, дивлячись на те, що ми

плануємо на урок, ми

можемо лише додати такий

аспект, коли ми просимо учнів
зробити щось навіть у простій розмові

в парі і, таким чином, вже
послідовно застосовуючи це,

ми надаємо їм можливість будувати
ці відносини, налагоджувати

такі контакти. Що ще,
можливо, варто нагадати тут,

і, мабуть, ми всі це знаємо.

Те, що цю роботу в групах, тому

вона є такою частою темою, до якої
звертаються протягом багатьох років

в освіті, рекомендують

вчителям, адже у нас є
дослідження, які показують, що

вона підтримує
навчальні досягнення всіх учнів,

що вона підтримує їхній

соціально-емоційний розвиток,
допомагаючи та надаючи можливості

випробувати себе в різних
м'яких компетенціях, а саме

комунікативних.

[Беата]: В взаємодії.

[Магдалена]: І взаємодіяти один з одним.

Звичайно, це не означає, що
така робота в групах є легкою.

Вона ставить перед нами багато викликів.

Дуже складно знайти таке

завдання, де учні дійсно
можуть зробити щось разом.

Тому що це не мистецтво - посадити людей

пліч-о-пліч і попросити
їх зробити щось разом,

якщо саме завдання

швидше за все, кожен може зробити
самостійно, але буде складно до цього

мобілізуватися, тому викликом буде
пошук таких завдань, які

заохотять учнів, або навіть
унеможливлять індивідуальну роботу,

тільки щоб ми могли зробити це разом.

Виклик, звичайно, полягає в оцінці
і в тому, як оцінювати, коли

кілька людей виконують одне
завдання, і це ще складніше.

Як тільки ми думаємо про різноманітний

клас, про людей, для
яких польська мова не є рідною,

якою ще не спілкувалися, ну,
це дуже складне питання.

І багатьма з цих речей сьогодні
ми не займаємось.

Не тому, що вони неважливі, не
тому, що ми не хочемо, але також

тому що, просто кажучи, це дуже велика

тема, і ми також вже
багато знаємо про неї в

освіті, тому можна шукати
натхнення в цьому питанні.

Безумовно, виклик полягає
в тому, щоб залучити

всіх учнів до цієї роботи.

І сьогодні ми трохи про це поговоримо.

Ми також трохи поміркуємо про те, як

справитися з управлінням
простором, адже це дійсно

є також важлива тема, особливо у випадку

обмежених умов приміщень, маленьких класів,

якось жорстко розташованих парт.

І, нарешті, часто викликом є питання поведінки учнів.

Не можна заперечувати, що

впровадження групової роботи в парах на уроках на початковому етапі викличе

деяку
плутанину, але також в цілому буде деяка

розгубленість, тому що раптом всі,
наприклад, почнуть говорити одночасно.

І ці питання дуже близькі
нам і в кількох інших

модулях цього проєкту

обмірковуємо, як справлятися із
поведінковими проблемами

учнів саме в груповій роботі.

З іншого боку, це не змінює того факту,
що на ці дуже серйозні дилеми, на ці дуже

серйозні виклики щодо інтеграції людей,
які походять часто з дуже різних

культурних кругів, є досить просте рішення,
і ми знаємо, що воно працює.

Ми бачимо це в багатьох класах, де це

використовується, і сьогодні саме про
нього ми хочемо поговорити найбільше.

[Беата]: Як зазначила
Маґда, варто звернутися до

простих та ефективних
способів роботи на уроках.

Таких, які також не будуть особливо

перевантажувати вчителів,
які мають багато роботи.

У зв'язку з цим

на початковому етапі уроку варто
пам'ятати про кілька речей. Що в момент,

коли учні повертаються до класу

після перерви, ми хочемо, щоб

перейшли в режим уроків.

[Магдалена]: Залишили
товариські справи в коридорі.

[Беата:] Надзвичайно приємні в школі.

Потім ми можемо об'єднати учнів у
невеликі групи, а краще в пари, особливо

на початку, щоб залучити
всіх, щоб усі

отримали якесь коротке, просте
завдання, і щоб вони могли,

щоб це була тема, яка притягує

увагу учнів, буде для них мотивацією
до подальшої роботи,

щоб підвищити їхню готовність
брати участь у заняттях.

Ми можемо поставити їм
коротке запитання, яке

служує нагадуванням
змісту попередніх занять.

Наприклад, а які властивості
має рівнобедрений трикутник?

Поговоріть про це в парах.

Це момент, коли ми спочатку даємо час на

індивідуальні роздуми, після чого

відбувається обмін думками, і ми
збираємо інформацію від учнів.

Вони повторюють, вчать один в

одного, вони використовують
свою власну мову під час навчання.

Тож це, я думаю, такий важливий момент, в

якому ми можемо на початку уроку ввести,

ми можемо на початку уроку зв'язати

матеріали з попередніх занять з
тим, що ми плануємо робити зараз.

[Маґдалена]: Але це також

надзвичайний шанс, адже
у нас є 30 учнів, які всі

розмовляють і згадують, що відбувалося,
чи якісь обрані

нами питання з попереднього уроку. Не лише одна особа,

яку, так би мовити,
запитаємо,

тільки раптом це

роблять усі, і ми можемо
запитати обрану людину в кінці

відповісти, але в одну коротку
мить кожен може пригадати.

[Беата]: Це можуть бути
2-хвилинні розмови, під час яких

учні повинні щось
придумати, вирішити якусь проблему.

Також добре підійдуть короткі завдання,
які вимагають, наприклад,

зробити малюнок, візуалізувати
проблему, можливо, заповнити схему,

записати короткий висновок з цієї
2-хвилинної короткої дискусії.

Важливо, щоб на початку завдання не

вимагали занадто багато писанини і

давали можливість
використовувати різні

вміння дітей з міграційним досвідом.

[Маґдалена]: Розмови в парах, бесіди,

робота в групах також можуть бути
використані в основній фазі уроку,

коли ми вчимося новому, коли тренуємо
на практиці вже набуті знання.

І це дуже ефективний спосіб роботи.

І ми постійно повертаємося до

того, що, по-перше, це залучає

всіх у роботу одночасно, але
передусім тут, у цій сьогоdnішній

темі, дає можливість будувати відносини.
Створює таку можливість, щоб кожен

міг би поспілкуватися, попрацювати,
побачити цю людину в іншій перспективі.

І ми знаємо ряд переваг роботи в групах,

роботи в парах, в
освітньому аспекті.

Але саме це питання

співпраці, обміну думками та
знаннями створює таку можливість, щоб

учні, навіть якщо вони не мають

особистого контакту один з одним,
навіть якщо вони, можливо, не

не подружилися би,

оскільки не мають
спільних інтересів, але про

трикутники можуть трошки
порозмовляти один з одним,

про романтичну баладу чи систему

президентства також можуть деякий час
поговорити один з одним.

І ця маленька взаємодія, цей момент, у

який вони встановили контакт,

означатиме, що вони не будуть
для себе вже чужими.

Що вже не буде так, що у мене в класі
є кілька людей, з якими я розмовляю, але

у мене також є кілька людей, з якими я
ніколи не перекинувся жодним словом.

І це призведе до того, що всі наші відносини

в класі почнуть змінюватися, і ця
атмосфера буде покращуватися.

І перш за все, кожна людина
поступово відчує себе частиною

спільноти, про яку ми сьогодні говоримо.

Переваги, які ми перерахували тут

наприкінці, також є
надзвичайно важливими, а саме

що все це також є можливістю для того, щоб

рухатися, підняти рівень
енергії, залучення.

Якщо ми бачимо нудьгу, ми бачимо

певну деконцентрацію в класі, це такий
момент руху, момент відновлення, зміни

форми активності, що просте
у виконанні та ефективне.

[Беата]: Це також, звісно, спосіб

поступово привчати дітей до того, що
такі розмови не відбуваються

голосно, і оскільки ми хочемо
зосередитися на побудові відносин, то

тоді урок можна закінчити тим,

що це час для учнів, наприклад,

у цих парах подякувати один одному за

співпрацю, оцінити чийсь
внесок або свій власний ефект.

І ми також можемо використати цей час, щоб

коротко повторити, як і на вступному етапі,

пригадати матеріал,
повторити вже вивчене.

Наважливіші моменти сьогоднішнього уроку,

що я сьогодні дізналася,
чого я сьогодні навчилася.

І цим теж можна обмінюватися в парі.

Ми можемо записати на
аркуші паперу те, чого я

навчилася, поділитися цим з
кимось і перевірити, чого він навчився.

І може виявитися, що я
теж це вивчила, але не назвала.

І завдяки цій розмові я це вже знаю.

Роботу в парах можна використовувати на

всіх предметних уроках і,
звісно, на виховних годинах.

Вона може мати свою структуру.

Це можуть бути звичайні 2-хвилинні розмови
в парах на теми, які ми обговорювали.

Короткі завдання, які потрібно виконати,
може бути швидке побачення.

Це один із способів зробити групову роботу
більш динамічною, і тоді, наприклад,

важливо пам'ятати, щоб почати з

учнями ці розмови в парах з
якихось приємних, невимушених тем.

Це також можна зробити і на класному

часі, але також і на кожному предметі, наприклад,

найбільше мене вчора здивувало те, що,
я мрію про те, щоб завтра щось сталося.

І ось такі початки речень, які

учні можуть закінчити, щоб вони могли
просто увійти в якийсь режим уроку,

або, можливо, зробити якусь
перерву під час нашої роботи.

Ми можемо надати ще глибшої структури
розмові в парах і використати метод

описаний в літературі як

Think-Pair-Share, або
- "Думай-Об'єднуйся в Пари-Ділись",

подумай, обговори в
парі, поділись з класом.

Це чудовий спосіб, по-перше, дати
час подумати самотійно,

поміркувати над проблемою,
що розглядається.

По-друге, знову ініціювати цей взаємний

контакт, поговорити, створити

більше ідей, тому що вдвох
ми неодмінно створимо

їх більше, а по-друге,
тільки тоді сказати щось на форумі.

Важливо те, що сором'язливі учні могли

підготуватися до цього виступу, у них є на

це час, вони можуть навіть
записати на аркуші свої

висновки для форуму, щоб
це їм допомогло.

Вони можуть щось
намалювати, щось показати.

Тому, звичайно, коли ми впроваджуємо
Think-Pair-Share, наприклад,

на уроках математики, і ми хочемо дати там

якесь коротке завдання, було
б добре, якби воно мало

відкритий характер та мало більше
одного рішення, наприклад,

те, що ми записали в презентації,

яку довжину сторін може мати
прямокутник з периметром 24 сантиметри?

[Магдалена]: І про ці
методи, і про деякі інші

ми також пишемо в наших матеріалах до цього

модулю, тому ми рекомендуємо вам зазирнути
туди, щоб побачити, які

можна застосувати дійсно
прості методи, як за короткий час

зробити урок більш
динамічним та створювати ці

можливості для наших учнів взаємодіяти

один з одним і таким чином
сприяти їхній інтеграції.

І що важливо, це те, що

сама ідея інтеграції учнів та

впровадження таких розмов в парах, це

не означає, що це
одразу вийде.

Це, безумовно, буде процес.

І так само, будь-яке введення будь-яких
змін у класі та початок будь-якої

роботи з новою технікою
потребуватиме часу та нашої послідовності

і не треба засмучуватися через невдачі, адже

ми, вчителі, дуже добре
знаємо, що буде на початку.

Це означає, що учні не
захочуть працювати один з одним,

всі будуть скаржитися на це, якщо вони

вони випадуть або об'єднуються в пару з
кимось, хто не є їхнім найкращим другом,

можливо, вони будуть здивовані,
що вчителька, вчитель просить їх

розмовляти на якісь інші теми,
не пов'язані з уроком.

Іноді це також може бути
пов'язано з тим, що

їм вдавалося сидіти
весь урок і небагато було

активності, не докладали
багато зусиль, щоб функціонувати на уроці.

А в цій ситуації це вже неможливо.

Тоді кожен повинен буде долучитися,
кожен повинен буде щось зробити

і тоді ми зіткнемося з подальшими

викликами, пов'язаними
з різним залученням.

Але це лише деякі відповіді,
і не варто впадати у відчай.

Ми, по-перше, знаємо, що це працює, а

по-друге, що ці труднощі можна
подолати, і в одному з наших

матеріалів, ми також
пропонуємо кілька пропозицій

як запровадити таку розмову в парах.

Деякі з цих тем вже з'являлися
в нашій розмові, бо

серед іншого, мова йде про те, щоб почати

від дуже простих форм, від розмов у
парах, перш ніж перейти до наступних.

Також варто починати з приємних тем.

Учні з більшою ймовірністю візьмуть участь

у такій розмові, якщо ви
запитаєте їх про те,

що їх цікавить, що їх радує,
який їхній повсякденний досвід.

Важливо також, щоб було вказано,
як довго ця розмова

триватиме і зробити
її короткою на початку.

Тому що навіть якщо випаде для розмови

однокласник, з яким не дуже хочеться
розмовляти - це, перш за все,

можливо, той короткий час, що пані

призначить нам, я зможу вести цю розмову,

і навіть якщо спочатку не зможу,

то, навіть якщо ми
просто стоятимемо поруч, то

це не буде дуже обтяжливо,
якщо це займе хвилину.

І ми знаємо і бачимо це в класах,
де використовуються такі методи,

що послідовне повторення цих розмов

гарантує, що кількість людей, які не

підтримують розмову, дійсно
зменшиться, а також не буде

чого боятися, адже їх не так вже й багато.

Це поодинокі випадки, коли
підбирається така пара, де якимось чином

цю розмову не вдається почати.

[Беата]: З нашого досвіду

також впливає, що дуже
важливою річчю є те, щоб

повторювати це систематично,
але не повторювати наодинці.

Щоб поговорити з командою, яка
працює з класом, і щоб усі вчителі в

класі почали впроваджувати
парну роботу на уроках.

[Магдалена]: Це завжди працює
краще, якщо ми щось робимо

у більшій групі, і ми можемо посилити
один одного в цьому питанні.

Таким важливим є питання при
організації роботи в парах та групах,

це подумати про те, як ми
будемо робити це просторово.

Ми також часто обговорюємо це з нашими

учнями, коли у них
виникають ідеї щодо цього,

який тип різноманітної активності будуть
впроваджувати, ми просимо їх про те, щоб

заплющили очі і крок за кроком
уявляли, як це буде відбуватися.

Тому що якщо я залучаю
своїх учнів до роботи

у парі, що є настійно

рекомендованим методом, і ми поговоримо
про це докладніше незабаром,

то як це повинно бути, що вони
з тих місць, де зараз, опиняться в тих

місцях, де вони мають розмовляти зі
своїм новим партнером чи партнеркою?

Чи повинні вони тоді
брати рюкзак, зошит? Як

це має відбуватися. І подумати про те, як
простір може нам допомогти, це дуже важливо.

У нас є кілька таких рекомендацій, кілька
аспектів, які ми можемо взяти до уваги.

Минулого року і два роки тому ми
працювали з учителем, який мав

звичку, що регулярно жеребкував нові
місця для учнів і учениць.

Спочатку він визначав їх сам,
а потім фактично тягнув жереб.

Це був процес, який він
запланував для себе.

І він мав на увазі ось що,

він також хотів інтегрувати свій клас.

У нього також були учні із досвідом

міграції, і він був зацікавлений
у тому, щоб поступово і повільно

розбивати шаблони, що я завжди сиджу з

цією людиною,
і ніколи не сідаю з іншою,

і створити для них можливість налагодити
контакт, адже він знав, що на початку

жеребкування може бути занадто складним,
що може наражати нових учнів на

неприємні взаємодії, наражати учнів, які

вже були в класі, на
ситуації,

коли вони не знають, як поводитися
з новими однокласниками, то спочатку

сам створював цю систему, знаючи,
де і кого можна посадити.

Але потім він помітив, що після регулярного

застосування цієї стратегії, що вже

не має такого великого
значення, що він є тепер у

такому місці, що може жеребкувати
будь-кого, і це не матиме значення.

Він робив це регулярно, тож щоразу, коли

якесь рішення не працювало,
його миттєво змінювали.

Це також було зрозуміло учням,
оскільки це було на короткий час.

Було зрозуміло, що якщо
я не буду сидіти з моєю

улюбленою однокласницею, то
це триватиме недовго.

Це було чесно, всі тягли
жереб, і часто траплялося що той з ким,

я найбільше хотів витягти на жеребкуванні,
я також іноді міг сидіти.

Ми також можемо подумати про розташування

лавок і стільців у приміщенні
таким чином, щоб вони

сприяли та полегшували нашу
роботу з обраними нами методами.

Якщо ми цього захочемо,

щоб наша робота враховувала
співпрацю учнів один з одним,

то це дуже традиційне
розташування буде з ним складніше.

Насправді це дозволяє працювати в
парі, але тільки з однією людиною.

Тож якщо ми хочемо трохи розбити цю

систему, то можна подумати про розташування лавок і стільців по колу.

Це не завжди буде ефективним, не для

кожного уроку буде корисним і доречним, але допоможе розбити кригу.

Також може допомогти організувати різну

рухову активність, якщо хочемо саме мати такий урок, де хочемо

використати якусь гру, що вимагає руху, можливо, біг.

Ось тоді ця система просто чудова.

А встановлення цього з учнями займає

дійсно кілька хвилин і є можливість залучити їх до підготовки класу.

Мабуть найбезпечніший і найоптимальніший варіант

розташування парт у класі є розміщення їх у острівки.

Там ми маємо ситуацію, коли кілька учнів сидять за однією партою.

Ми можемо легко об'єднати їх у пари, ми можемо легко об'єднати їх у більші групи.

Саме розташуванням місць для сидіння заохочуємо

до розмов, до співпраці, а також нам легше за ними спостерігати, тому що

це дозволяє нам проходити між партами, бачити кількох учнів одночасно.

[Беата]: Я подумала, що ще

великою перевагою цього жеребкування, про яке ти говорила, є те, що, хоча на

початку учні можуть мати опір, але

потім у них з'являється почуття справедливості.

Ніби це випадкова ситуація, де з ким

я сиджу, і це, на мою думку,
теж дуже важливо в класі.

З іншого боку, якщо подумати, яким

способом формувати групи, я думаю, що
тут, з цими трьома типовими стратегіями

не відкриємо Америку, але для того,

щоб упорядкувати
те, що є в матеріалах,

це може бути момент, коли учні
самостійно об'єднуються в групи.

Важливо пам'ятати, що
це не найкращий варіант

особливо в культурно різноманітному
класі, оскільки це посилює

ієрархію та може призвести до виключення.

І тоді мені спало на думку,

Маґдо, ти пам'ятаєш, як на уроках

фізкультури капітан команди
вибирав когось, наприклад,

до гри в баскетбол?

Я дуже добре це пам'ятаю.

[Маґдалена:] Я завжди була останньою.

[Беата:] Через свій ріст, я пам'ятаю це

дуже добре, що не була в топі.

[Маґдалена:] Це жахливе відчуття.

[Беата:] Очікування, момент очікування.

Виберуть мене чи не

виберуть? Чому я остання?

У зв'язку з цим,

звісно, діти в таких ситуаціях також
обирають дітей, які їм подобаються.

Іноді вони обирають найкращих
у певній дисципліні.

Або якщо це робота на уроці
польської, можливо, найкращого з польської.

Тому важливо, щоб
не використовувати цей спосіб.

Ми не рекомендуємо цього робити.

Інший спосіб - це, звісно, рішення вчителя.

Вчитель може зайти і сказати,
хто з ким сьогодні працюватиме.

Це дійсно іноді трапляється, коли ми
хочемо зробити цільові групи, але

це теж не найкращий варіант у випадку
різноманітного класу,
оскільки, по-перше, підвищує

опір з боку учнів,
також закріплює певні стереотипи щодо них.

Навіть якщо вчитель не має
таких намірів, учні можуть

мати уявлення, що це група, де
присутні лише найкращі.

Це може призвести до стигматизації,
тому в цій ситуації також

це не найкращий спосіб підбору груп. І
той, як ти знаєш, ми обидві цінуємо

це, звичайно, випадкове групування, і
тут скажемо трохи більше,

хоча це теж здається досить очевидним, але

давайте пошукаємо способи
випадкового розподілу

учнів на групи і що в цій
випадковості є надзвичайно важливим.

[Магдалена]: Виявляється, що випадковий

відбір у групи дозволяє
досягти стану, який запобігає цим

всім труднощам, про які ти говорила
при двох інших способах, наприклад,
коли ти згадала про цю стигматизацію,
просто виходить так, що випадковий відбір
призводить до того, що учні
потрапляють в цю групу,
не знаючи, яку роль їм
відводить вчитель, тобто,
оскільки пані жеребкувала, і я
не знаю, чи думала вона,
що я добре впораюся з цим завданням,
що я погано впораюся з цим завданням.
Я йду туди без жодних гіпотез щодо того,
як я маю функціонувати, на відміну
від такого цільового підбору груп,
ні, я не маю визначеної ролі.
Я не повинен бути тут лідером,
я не повинен бути тут тим,
хто записує примітки, невідомо, подивимось.
І це відкриває більше можливостей і
дозволяє вийти за рамки деяких обмежень,
з якими учні часто
приступають до групової роботи,
особливо на різних предметах, які
вони вважають важливими,
або особливо на предметах, з якими вони,
наприклад, мали труднощі раніше
і бояться, що вже не зможуть
там багато чого досягти.
І, звісно, цей випадковий
відбір у групи дозволяє збільшити інтеграцію
класу шляхом
усунення різних соціальних бар'єрів.
Виявляється, що навіть якщо мені не має

про що поговорити з цією людиною,

але я попрацюю з нею один-два рази
і виявиться, що ця друга

людина привнесе щось в цю роботу, або я
привнесу щось, то

між нами встановиться
певний зв'язок, який сприяє

зняттю таких соціальних бар'єрів,
зняттю такого

поділу, який ми всі бачимо
в класах, на групки, які

між собою спілкуються і ніколи не спілкуються
з іншою групою. Звісно

таке випадкове групування також
сприяє підвищенню ефективності навчання.

Виявляється, що учні більш

залучені у завдання, що вони
здатні генерувати більше ідей,

а також те, що це призводить до
циркулювання знань серед учнів, що

не тільки я, як вчитель є джерелом
цього

зання, а учні певним чином реагують на це.

Тільки вони, між собою, починають
говорити про предмет, починають

допомагати залучатися у виконання завдань,

і це, зрештою, це саме те, що нам
потрібно на наших уроках.

Ми мріємо про такі класи.

[Беата]: Ми також збільшуємо
автономію учнів.

Вони отримують ці знання від
себе, а не від нас, вчителів.

На групи можна ділити
різними способами, про що

багато хто з вас, напевно,
добре знає і використовує їх.

Більше про них ми
розповідаємо в матеріалах та

описуємо, як реалізувати ці
способи поділу.

Можна, звичайно, почати з найпростішого,

якщо ми хочемо мати 6
груп, ми рахуємо до шести.

Це, звичайно, менш привабливо, але

також вдається поділити
на групи в такий спосіб.

[Магдалена]: І про це
варто пам'ятати завжди,

коли ми раптом відчуваємо,
що хочемо працювати в групі.

[Беата]: Або якщо ми йдемо на заміну і
не маємо з собою гаджетів, за допомогою

яких ми можемо
цікаво поділити учнів на групи.

У зв'язку з цим, звичайно, можна використати

щось, що не вимагає абсолютно ніякої
роботи чи підготовки з нашого боку.

У мене в сумочці завжди
лежить колода карт,

і сьогодні, і ми можемо
застосовувати різні види поділу.

Четвірки працюють разом, тузи - разом.

Дами- разом,
але ми також можемо

змінити цю формулу, і наступного разу
діти об'єднуватимуться за кольором.

Ми також можемо придумати,
вибравши, звісно,

відповідно карти заздалегідь, що
загалом двоє людей повинні мати в сумі

12, тож це ще потребує такого
пошуку партнера для роботи.

Ми також можемо звернутися
до пам'ятки із зображенням.

Заразом ми маємо
можливість, щоб учні

або учениці закріплювали назви
тварин, рослин і міст країни.

Вони можуть ділитися по-різному.

Можна, особливо в класі, де
може бути мовний бар'єр,

варто звернутися до цих наочних
способів поділу на групи.

Тобто ми можемо дати дітям пазл, який

коли вони знайдуть одне
одного, то утворять картину.

І це може бути відсиланням до теми уроку.

Якось я спостерігала за такими заняттями,
де вправи були пов'язані з органами чуття

і учні об'єдналися за
допомогою пазлів у групи.

Ці групи склалися з трьох
осіб і утворювали

вухо, ніс, око і так далі,
і так далі, і так далі.

Відповідно,

як я вже згадувала, усі ці
поділи, пов'язані з картинками

особливо використовуйте,
якщо у вас є діти з

труднощами у спілкуванні польською мовою,
оскільки, звичайно, це також можуть бути

фрагменти віршів, але це
не той етап і не та фаза.

Тут таких ідей може бути більше.

Один із способів, до якого
ми завжди заохочуємо

наших учнів, є поділ на групи
за допомогою паличок.

Це звичайні дерев'яні палички

ларингологічні.

І насправді вони виконують
трохи більшу функцію.

Перш за все, ми завжди спочатку
віддаємо їх ученицям і учням.

Ми також просимо наших учнів
підписати їх своїм ім'ям, але в

такій формі, в якій вони хочуть,
щоб ми до них зверталися.

Тож це вирішує багато
питань і для нас теж,

думаю, тих, що пов'язані з
соціальними відносинами.

[Маґдалена]: Так, часто
я отримую таку реакцію,

питання від вчителів: що робити, якщо

учні там напишуть
якісь дивні речі?

У школі, де ми працювали разом,

один з наших учнів підписався
Ришардом на першому уроці.

А у мене не було ніякого Ришарда
у списку класу, тому трохи

задумалась, але я спокійно
перечекала цю ситуацію, 3 тижні

так до нього зверталася, а через 3 тижні
прийшли до мене з однокласниками

і сказали, що його звуть Антек.

[Беата]: Ну, це також
спосіб будувати відносини.

А потім ці палички,

окрім того, що як жеребкуємо за їх допомогою учнів

до роботи в групах,
ми можемо

їх складати на столі і в той
момент, коли учні,

це служить двом цілям.

По-перше, учні можуть поглянути і

нагадати собі, з ким їм
доведеться працювати,

бо вони могли не почути.

А по-друге, ми також маємо можливість

стежити за тим, як це розклалося
і що буде наступного разу, коли ми

захочемо зробити якийсь невідповідний
розподіл, як цим скористатися.

А по-друге, за допомогою цих паличок ми
також можемо збалансувати голоси в класі.

Це такий важливий момент,
якщо є люди, які захоплюють

простір і не дають іншим говорити,
ми можемо прийняти рішення,

що ми по черзі жеребкуємо
різних людей до відповіді.

Знову ж таки, у учнів
є відчуття справедливості.

Пані витягнула жереб,

не питає постійно тільки Маґду.

[Маґдалена]: Ми також можемо
використовувати різні застосунки.

Тут ми бачимо на екрані зображення з
одного із застосунків, доступних в Інтернеті.

Якщо у нас є постійно підключений
проектор, комп'ютер, це теж приємно.

Це застосунок, де можна
виращувати власних монстриків.

Кожен учень має свій малюнок, тож іноді
це можливість і для них розважитися.

[Беата]: Інтеграції в класі сприяє
не лише поділ на групи та робота в

групах, але також надзвичайно важливо відповідно підбирати завдання.

Що означає "відповідно"?

Такі завдання, які вимагають співпраці.

Коли ми дамо учням завдання,

де кожен з них може вирішити щось самостійно, то не станеться

того, що нам треба, а саме взаємодії між ними.

Таких прикладів завдань багато, і ми описали це в матеріалах.

Однак зараз я хотіла би сказати про три завдання.

Прості навчальні ігри різних типів,

які вимагають взаємодії, співпраці, колаборації.

Також карткові ігри, які можна використовувати не тільки на

уроках математики, а також, звісно, завдання по частинах.

Це такий

простий спосіб роботи, коли ми заздалегідь готуємо картки з фрагментами

завдання, певними умовами, які отримують учні.

Кожен отримує свій фрагмент.

Він може читати цю умову вголос багато разів.

Він не може показувати свою картку іншим і бачить тільки свою.

І ідея полягає в тому, щоб представити

один одному, що написано на цих картках,

щоб прийти до спільного вирішення завдання.

І що ще тут важливо.

Знову ж таки, ідея полягає в тому, що

учні не повинні користуватися
підказками вчителя,

вчитель не повинен вирішувати завдання
за них, а тільки максимально

як це можливо, намагалися
використовувати власну взаємодопомогу.

Це також будує відносини між ними.

[Магдалена]: Інтеграція
культурно різноманітного класу

це складне завдання.

Тоді як, виявляється, що рішення, що
відповідь на цей виклик може бути

використане на кожному уроці,
що може бути не дуже складним.

Ми знаємо класи, які досягли успіху в
інтеграції учнів саме завдяки

таким методам роботи, про які ми
сьогодні говорили. Ми закликаємо

ознайомитися з нашими матеріалами, де ми
показуємо приклади роботи з цими

методами на предметних уроках, на
виховних уроках, де

ми описуємо процес впровадження
цих методів у наші класи.

Ми переконані, що

завдяки цьому, учні матимуть можливість
контактувати один з одним,

взаємодіяти, і це відобразиться як на
відносинах, так і на навчальному процесі.

Дякуємо, що зустрілися з нами
сьогодні. До побачення.

[Беата:] Дуже дякуємо. До побачення.

[Прийємна музика]